

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ПРЯКИЯ

брой 17 • год. ХС • 15 септември 2011 г. • цена 0,40 лв.

БЮСТ-ПАМЕТНИКЪТ НА КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА В КИЕВ беше открит на 8 септември 2011 г. Това ни бе завещано от почетния председател на тракийската организация Костадин Карамитрев и вече е факт. Официалната делегация от българска страна беше водена от вицепрезидента ген. Ангел Марин.

Всичко по темата очаквайте в следващия брой.

Хиляди участваха в „Богородична стъпка“

Под патронажа на кмета на Община Стара Загора проф. Светлин Танчев при много голям интерес на 27 август 2011 г. се проведе VI Национален тракийски фолклорен събор „Богородична стъпка“.

➔ на стр. 4

Проф. Андрей ПАНТЕВ

Съединистко съвремие

Какво да си напомним според календара на Шести септември? Като исторически феномен Съединението от 1885 г. неизменно стои в нашия политически речник. Виси като написана надежда над парламента. Но неволно приемаме, че като реалност е трудно постижимо и положение невъзможно в настоящи времена и контакти.

Гледаме го само като перспектива. Вече знаем всичко за Съединението, но това познание виси в миналото. Знаем с какво пренебрежение ни гледаха, когато през 1879 г. се появихме на политическата карта. Знаехме как очакваха да сме кукла в чужд инструментариум, знаехме как се чудеха откъде всред българите ще се намерят

грамотни хора, които да служат като стрелочници на „Ориент експрес“. А през есента на 1885 г. за един месец става друго. Незначителното княжество между Дунав и Стара планина се измива над един международен договор, ампутирал най-значимия етнически масив в Източните Балкани.

На стр. 6

Централното ръководство на СТДБ заседава

На своето заседание от 2 септември 2011 г. Централното ръководство (Управителният съвет) на Съюза на тракийските дружества в България разгледа важни въпроси, свързани с организацията и подготовката за участието на тракийци на местните избори. По време на заседанието бе констатирано, че съществуват доста слабости в извършената до момента работа и бяха разглеждани и дискутирани някои неотложни проблеми в отношенията и взаимодействието между Политически клуб „Тракия“ и СТДБ.

С оглед на недопускане на разминаване в дейността на ПК „Тракия“ и СТДБ, както и за да се подпомогне участието на тракийци в местните избори 2011 г., се създава работна група в състав: Красимир Премянов – председател; членове: Елена Алекова, Стефан Груев, Чавдар Георгиев, Методи Бунджолов и Антоанета Йотова.

Групата ще има за задача да осигури безпроблемното взаимодействие между двете формации и ще оказва методическа и комуникационна помощ на звената, а след изборите

ще направи анализ и изводи от предизборната кампания така, че те да станат основа за провеждане на необходимите промени в дейността и статута на ПК „Тракия“, както и формите за взаимодействието му с тракийските дружества.

УС на СТДБ отчита като успешна дарителската кампания и националната акция в медии за събиране на средства за изграждането на паметника на Капитан Петко Войвода в Киев. Бе решено да бъде изказана благодарност на всички, взели участие в дарителската кампания,

особено предвид факта, че Народното събрание, Българската народна банка, Министерският съвет и други държавни органи отказаха съдействие и тракийската организация се справи със собствени сили. На дарителите ще бъде връчено специално дарителско свидетелство.

Специално бе отбелязан приносът на тракиеца от Варна Георги Георгиев, който положи много усилия и организира успешното транспортиране на паметника на Капитан Петко Войвода от София до Киев.

В. „Тракия“

Предизборните „димки“ на „десант“

Тодор Корув

Тодор Корув

Проява на вестникарско мародерство са публикациите „Раждането на „Тракия без граници“ и „Тракийската организация и намеренията за „Тракия без граници“ на Емилия-Боряна Славкова в „Десант“, регионален седмичник с претенции за „национален“, а и за „патриотичен“ глас. Не са изтекли и 40-те дни от кончината на Костадин Карамитрев, дето се вика о бозе почившият още е между земята и небето, а от вестника, издаван в Бургас, се изсипва кал със самосвал по личността на дългогодишния ръководител на СТДБ – един от изтъкнатите строители на съвременна България, изявен общественик и пламенен защитник на тракийската кауза. Тук няма да изреждам неговите големи заслуги за Отечеството и изстрадалата Тракия, читателите на вестника ги знаят по-добре от мен. „Десантчиците“ не пожалиха и новия председател Красимир Премянов, още не е седнал на стола. Не го щат – и той бил „другар“. И започва плетене на кукувичи прежди: изреждат разни решения и резолюции на общи събрания, в които имало нарушения и фалсификации, разчита се, че не всички хора знаят, че българският съд е утвърдил, сиреч узаконил тези решения. Има хора, чието нахалство няма предел, не им пука да обръщат истината с хастара навън. Д-р Елена Алекова в миналия брой на вестника в отговора си на писквилите от „Десант“ много точно е оценила, че те са изфабрикувани, защото „местните и президентските избори чукат на вратата и те (патриотарите около „Десант“) отчаяно се нуждаят от електорат. А какъв по-голям електорат от тракийците“. А знае се, че той е предимно ляво ориентиран. Да, но в своя вот тракийците не прощават и на „леви“, и на „десни“, щом загърбят интересите им. Това, което се случва, не е първият опит на „инакомислещи патриоти“ и „неосъществени тракийски дейци“ някакси да го спечелят и променят възгледите му. И това не става с представяне на програми и идеи, а по байганьовски – имаш вестник, плюй наред. Писанието на Емилия-Боряна Славкова издава, че тя изпълнява нечия поръчка – трябвало е немедленно да се разгроми ръководството на СТДБ, да се внуши на тракийци, че дейността му вече 22 години не е „насочена по истински национална родолюбива линия“, а е „лъже такава“. И не квазиместоимението в неграмотния израз „лъже такава“ ме гразни толкова, колкото помощите от лъжи, потекли от най-различни извори, за да може с широк размах да се зачеркне всичко, сторено от СТДБ. На авторката се привижда дори голяма конспирация, в която са замесени хора, обвързани с политиката на БСП, не липсва и пръстът на Първанов. И когато в статията започва безкрайното каканижење около Стратегията за развитието на еврорегион „Тракия без граници“, където Славкова докарва вода от много мътни дерета във вид на потенциални опасности, застрашаващи и обричащи интегрирането, конспирацията прераства в световна – обвързали сме се с американските интереси и с турския олигархичен национален капитал. Като четеш, може и херпис да ти излезе. А и ни плашат, че до отмиране на националната ни държава щяла да доведе „Тракия без граници“. И колко му е тази идея, която произтича от стратегията на ЕС „Европа на регионите“, да се убие още в зародиш, удавяйки я във въртоп от словесни полюции, с претенции за научност, всеобхватност и загриженост.

Речено е: „За нелепи думи – глухи уши“. Но можем ли да си затваряме ушите и очите не само към предизборните оплювки по организацията, а и към „втория пласт“ на писанията – нескриваните претенции на самозвани тракийски „стратези“ за присвояване на тракийската идея. Десантът на патриотарския вестник не успя, хвърлени бяха няколко предизборни „демократични“ димки, същински пиратки. Но десантчиците пирати може да опитат абордаж на тракийския кораб.

Празник на будната памет

Слово на Красимир Премянов, председател на СТДБ, произнесено на 20 август на Петрова нива

Да предадем на бъдещето неосквернена и най-пълна паметта за миналото – това е неписаната неотменима цел на тракийците и тяхната организация. А миналото е низ от стропелство, героизма и трагедии. Особено ревностни са тракийците, когато трябва да бъде отбелязано героично събитие от нашата история. А едно от най-героичните сред тях е Илингенско-Преображенското въстание. И тази година на Петрова нива се стекоха тракийци от цялата страна, за да се поклонят пред подвига на героите.

Ръководството на СТДБ изказва своята специална благодарност към кмета на Малко Търново Иван Иванов за поддържането на родолюбивата традиция с надеждата, че тя ще бъде продължена и през годините, за да тачат и съхраняват нашите потомци паметта за подвига на героите от Илингенско-Преображенската епопея.

В словото си (предлагаме го отделно) Красимир Премянов, председател на СТДБ, подчерта, че фактите от историята ни дават повод за равностойна и събуждат размисли за съдбините на отечеството и нашите собствени приноси за просперитета му.

Паметникът на Петрова нива

Красимир Премянов

Велико Търново в българската история е символ на горда държава и владетелска достолепност.

Тук, на Петрова нива, му е мястото да отбележим, че

МАЛКО ТЪРНОВО ПЪК Е СТОЛИЦАТА НА ГЕРОИЗМА, ПАМЕТНИК НА ВОЛЯТА ЗА СВОБОДА, ВРЪХНА ТОЧКА В НАЦИОНАЛНООСВОБОДИТЕЛНОТО ДВИЖЕНИЕ НА ТРАКИЯ И МАКЕДОНИЯ,

символ на борбата за българщината и единството и целостта на българската държава, за нейното опазване и защита.

Всяка година на 20 август ние прекланяме глави пред подвига на героите от Илингенско-Преображенското въстание и тяхната осъзната саможертва.

Почитаме войводите и четниците от Костурско до Странджанско.

Гордеем се с Крушовската и Странджанската република, с революционните действия в Родопския край, в Серския, в Солунския, в

Скопския, в Струмишкия революционен окръг.

Оплакваме тежките загуби и хилядите прокудени.

За размера на въоръжената борба и за жестокостите при потушаването на въстанието свидетелстват исторически извори и мемоари, чиито цифри са красноречиви: в Македония и Тракия са станали 239 сражения, в които са участвали 26 408 въстаници срещу 350 000 редовни войници и башибозук, опожарени са 205 села, разрушени са изоснови 12 440 къщи, избити и изклани са 4694 българи, без подсон са оставени 70 835 души, а други 30 000 са били принудени да напуснат родните си огнища и да търсят спасение в България.

И до днес тези цифри са повод за равностойна и напомняне за величавия героизъм и патриотизма на борците за освобождение.

Затова всяка година на 20 август ние превръщаме този ден в ден за размисъл.

Размисъл за силата на обичта към отечеството.

Размисъл за саможертвата в името на България.

Размисъл за съзиданието като мислене и обществено действие.

Най-после, размисъл за единението, което е по-силно от тиранията и смъртта, за всичко онова, което ни свързва, а не това, което ни разделя.

За да се роди разговор - по-лемичен и честен, търсещ пътища за обединение около националните

ни ценности и каузи, които съхраняват българското достойнство, гордостта и паметта ни като народ.

Размисъл, подтикващ към действие и активност.

Защото днес повече от всеки друг път сме длъжни да продължим вече изградената традиция - тракийци да бъдат обединителен фактор в обществените процеси.

Да формулираме такъв дневен ред на обществото, който да консолидира хората и да ги мобилизира в постигането на приоритети, които са свързани с просперитета на България.

ДА ОБНОВИМ ОНЗИ ВЪЗРОЖДЕНСКИ ПОДЕМ И ДУХ, СЪХРАНЯВАЛ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ БЪЛГАРСКИНАТА И Е ВОДИЛ НАРОДА НИ КЪМ ПРОГРЕС И ДУХОВНОСТ.

А това означава да възродим отново своите човешки ценности, стимулиращи интелектуалния потенциал на страната, потребността от развитие на духовността, от обединение на гражданското пространство за развитие на една нова обществена и културна среда.

Това трябва да предадем на нашето младо поколение. За да го подбудим и то да направи своя прочит на историята и да продължи достойно днешния празник на будната памет.

В името на героите.

В името на България.

Защото „Тоз, който падне в

Обезбългаряването на Западна Тракия 1919-1924 г.

Насилия над българите и изгонването им

Анастас Сп. РАЗБОЙНИКОВ

(Продължение от миналия брой)

В сключения договор в Севър на 10 август 1920 г. между силите победителки и Гърция, когато първите прехвърлиха върху Гърция „всичките си права и титри“, които имаха над Западна Тракия, те подписаха с Гърция и специален договор за покровителстване на малцинствата. По-после, при подписването на Лозанския договор (на 23 юли 1923 г.), те наново подписаха с Гърция пак един протокол, по силата на който се възобнови договорът относно защитата на малцинствата.

Подписаната в Нюй конвенция (протокол) между България и Гърция за доброволното изселване на малцинствата по-късно се приложи и по отношение на Западна Тракия благодарение на едно допълнително споразумение между двете държави. Конвенцията започна да се прилага в Западна Тракия от 26 октомври 1923 г., но Гюмюрджинската смесена подкомисия за доброволно изселване е била учредена чак на 1 март 1924 г. Явно е защо гърците винаги са избързвали да изселват „доброволно“ и никак не са се вдъхновявали

Анастас Сп. Разбойников

от „покровителство“ на малцинствата. Във всеки случай, като се приложи конвенцията за доброволното изселване, през пролетта и лятото на 1924 г. се изселиха и последните остатъци българи в Западна Тракия. Това е последният период на българското изселническо движение от тая страна.

Ние видяхме обаче доколко изселването на българите от Западна Тракия е било „доброволно“. Затова навсякъде тая дума с право би трябвало да поставяме в кавички. Доброволното изселване на българите е една драстична ирония. Всички тия договори, конвенции и протоколи „за доброволно изселване“ биваха най-умело

използвани от гръцките власти срещу българите. Под тяхно прикритие за доброволно изселване* на българите властта си е служила с позволени и непозволени средства. Една комисия, председателствана от Калогеропулос, гедеагачки управител, под предлог, че присъствието на българите е опасно за обществения ред, е изпратила в изгнание на 13 декември 1923 г. неколкостотин души българи: мъже, жени, старци и деца, при настъпващата зима.

Но гръцките насилия над българите в Западна Тракия станаха известни и на западния свят. Българският делегат в Обществото на народите на 1 март 1923 г. е подал нота по интернирванията (заточаванията) на българското население от Западна Тракия от страна на гръцките власти в островите на Бяло море и в Тесалия. Обществото на народите след разисквания е решило да изпрати до Главните съюзени сили протоколите от разискванията, „изказвайки надеждата да се уреди по възможност в най-близко бъдеще... и статутът за малцинствата в тая страна“. От това обаче нищо не последвало.

Интересна в случая е анкетата на полковник Корф и комендант Дерувер, делегати в Смесената гръцко-българска комисия по изсел-

ването. Изпращанията в изгнание (на българите от Западна Тракия - б. м.) се проточваха в продължение на много седмици през месеците февруари и март 1923 г. и от всяко село изпращането се е извършвало внезапно. Непригодните селяни са тръгвали на път без багаж, напускайки всички свои имоти и посеви. Така около 1500-2000 семейства са били изпратени на заточение по островите и в Тесалия. За да се спасят от изгнанието, много българи от пострадали и от съседните села са потърсили спасение в България чрез преминаването на българската граница, като едни са преминали границата с разрешение на гръцките власти, а други са избягали през планините. През есента на 1923 г. изпратените в изгнание и останали живи българи са били върнати от островите и Тесалия. Те бяха в мизерно и плачевно състояние. Те молеха, щото България да им отвори границите си и им позволи да минат на нейна територия, защото, когато се завърнаха в родните си огнища, намериха празни къщите си и умираха от глад и стуг“.

Такива насилия и убийства гърците вършеха над българите и в Македония. За да избегнат една чужда намеса, при посредничеството на Обществото на народите, между България и Гърция се сключи „Женевският протокол за малцинствата“ (29 септември 1924 г.). Той представя едно фор-

мално предложение от гръцкото правителство* до Съвета на О.Н., прието от последния. Касае се до въпроса за покровителство и права на българското малцинство в Гърция, които ще се провеждат при контрола на представителите чужденци в Смесената гръцко-българска комисия по изселването.

Обаче поетите ангажменти от гръцка страна пред Обществото на народите пак останаха само написани на книга. Самото гръцко Народно събрание на 3 февруари 1925 г. отхвърли приложението на протокола в Гърция, може би и под влияние на сърбите, които не искаха да се говори за българи в Южна Македония. А и самото Общество на народите абдикира по отношение поетите от него ангажменти по протокола: в заседанието на 14 март 1925 г., по предложение на английския делегат Чембърлейн, то решило да отправи до гръцкото правителство един въпросник относно това - какво е направило то досега по отношение защитата на малцинствата. „Така най-сетне - казва ИВ. Алтънов - се унищожиха и ония гаранции за съществуването на българите в Западна Тракия, които бяха създадени в едно време, много по-близо до самата война.“ (Източният въпрос и нова Турция с особен оглед към интересите на България, София, 1926 г., стр. 346).

(Продължава в следващия брой)

За да съхраним националната си идентичност

Михаил Вълков

През август 2001 г. в Ямбол чествашме два празника, две опорни точки в историята на тракийската организация – годишнината от първото тракийско дружество в Южна България и второ след учреденото във Варна и 108 години от славното Илинденско-Преображенско въстание. Върху тази основа се създава и развива тракийската организация в България повече от 115 години, а дейността ѝ – участието в националноосвободителните борби през XX век, защитата на обезправените тракийски българи, я направи най-обичаната и уважавана родолюбива и национално отговорна организация у нас. Дълга е историята на тракийската организация и тя не е само факти, имена и събития, но и много лични и житейски грами, изпълнени с болка, кръв и смърт на близки, с ограбен и опожарен роден дом.

ПРЕДИ 115 ГОДИНИ В НАШИЯ ГРАД Е УЧРЕДЕНО ДРУЖЕСТВО НА ТРАКИЙСКИТЕ БЕЖАНЦИ „СТРАНДЖА“.

Тракийската емиграция, Варна на заветите на българските националреволюционери от борбите ни за освобождаване от турско робство и на идеала за свободна, независима и единна България, основават през юни 1896 г. първото тракийско дружество в Южна България и второ след Варненското. За председател е избран Димитър Игнатев, по-председател е Иван Атанасов, секретар - Димитър Джаваков, а Нешо Груев е касиер. В началото се записват 50 тракийци, а след месец броят им нараства на 150.

През същата година Ямбол е посетен от представител на Варненското дружество „Странджа“ по повод предстоящия конгрес през 1897 г., на който Ямболското дружество е представено от двама делегати.

През 1899 г. в Ямбол пристига Гьорче Петров, представител на Вътрешната македоно-одринска революционна организация, за да се срещне с председателя на тракийското дружество Йордан Джамбазов. Повод за посещението е изграждането на погранични пунктове като бази на националноосвободителното движение в Одринския революционен окръг. В края на 1899 г. дружество „Странджа“-Ямбол, започва да се назовава Македоно-одринско дружество.

Съпричастни на скръбта

Михаил Вълков, председател на УС и дружество „Тракия“- Ямбол

и болката на своите събратя в поробена Тракия, прогонени от родните домове, ямболските тракийци участват в подготовката на Илинденско-Преображенското въстание заедно с българите от Македония.

НА 25 АПРИЛ 1900 Г. В ЯМБОЛ СЕ СЪЗДАВА ОДРИНСКО БЛАГОТВОРИТЕЛНО БРАТСТВО „АНТИМ I“ С ПРЕДСЕДАТЕЛ НИКОЛА ВЪРХОВСКИ.

В своя устав те записват не само благотворителни, но и културно-просветни цели.

През март 1901 г. председателят на ямболското Македоно-одринско дружество Димитър Клатнов и подпредседателят К. Кондов предават на Георги Кондолов оръжие за въоръжаването на първата му чета. През 1903 г. ямболското дружество участва активно в подготовката на въстанието. Оръжие и боеприпаси се събират и пренасят до пограничните пунктове от Петър Чолаков, Васил Динков, Димитър Бакърджиев и др. За свободата на Тракия и Македония загиват Коста Хаджипанайотов, Илия Белев, Иван Кючуков, Атанас Хлебаров и др.

През октомври 1903 г. след разгрома на въстанието в Ямбол намират подслон 103 бежански семейства от Македония и Одринско. Във възвание към ямболските граждани ямболското благотворително дружество „Антим I“ декларира: *„Българинът е готов и е доказал, че рискува живота си, за да помогне на събратята си, че не ще се поскъпи да откъсне от халката си и да даде последната си лепта в помощ на страдалците.“*

Сред бежанците, дошли в Ямбол, са поборниците от освободителната борба в Одринско: Георги Джонджуров, Костагин Матеев, Груди Стоянов, Стоян Милев, Митьо Стоянов и др.

ПРЕЗ 1913 Г. ПРИСТИГАТ НОВИ БЕЖАНЦИ ОТ БАЛКАНСКИТЕ ВОЙНИ.

Сред тях са потомците на изселените се преди 250 години в с. Аврен фамилии на Братанови, Яневи и Вергови от Калофер, Младенови от с. Дървеница, Софийско, Ганчеви от Панагюрище, Бочукови от Свищовско и др. През същата година 520 авренци са настанени в селата Робово, КараVELOVO и Коневец, а през следващата година заселват целокупно свободна общинска земя и основават нов квартал, наречен на името на село Аврен. През 1919 г. новите бежанци от Беломорска Тракия основават бежански квартал – Търновски, на името на селото, от което идват - Търново.

От 56 села в Ямболския регион в 54 има разселени бежанци - предимно тракийци от Източна и Беломорска Тракия, 36 семейства от гръцка и

сръбска Македония, няколко семейства от Северна Добруджа и от Мала Азия.

През ноември 1926 г. Ямбол е домакин на XI конгрес на тракийската организация. В конгресната зала на кино „Светлина“ присъстват 600 делегати и 1500 слушатели. Решенията на конгреса се отразяват от многобройни български и 10 чуждестранни журналисти. Приетата резолюция от делегатите съдържа предложения за решаване на бежанския проблем - оземляване, кредитиране и обезщетение.

През октомври 1929 г. в Ямбол се провежда конгрес на Тракийската младежка организация, на който присъстват делегати от 40 младежки дружества в България.

През тези години на подем членовете на Ямболското дружество надвишават 1500.

С помощта на гарения, доброволен труд и членски внос през годините през 1941 г. Ям-

баност към семейство, народ и отечество.

Сред най-уважаваните наши съграждани са имената на председателите на тракийското дружество: Димитър Игнатев, Никола Върховски, Димитър Клатнов, Георги Хълчев, Димитър Вълков, Петър Казаков, Димо Илиев Братанов, Димитър и Николай Чаушеви и др.

През 1977 г. с решение на Политбюро на ЦК на БКП е установена дейността на тракийската и други родолюбиви организации на бежанците.

ПРЕЗ 1990 Г. ДРУЖЕСТВО „ТРАКИЯ“- ЯМБОЛ, Е ВЪЗСТАНОВЕНО

като обществено-патриотично неполитическо сдружение на тракийските бежанци и техните потомци.

През последните години то беше организатор и домакин на националния протестен митинг срещу неизпълнените условия на Ангорския договор,

Активисти на Ямболското тракийско дружество

болското тракийско дружество е собственик на 4 имота - три магазина и един клуб. През същата година е построен и дом „Тракия“ - на два етажа: клуб, кафене и канцеларии.

ТРАКИЙСКИТЕ БЕЖАНЦИ АКТИВНО УЧАСТВАТ В КУЛТУРНИЯ И СТОПАНСКИЯ ЖИВОТ НА ГРАДА.

Заселването и установяването им в Ямбол и околната обогатява бита и традициите на местното население. Според справка на Дирекцията на бежанците към Министерството на вътрешните работи и народното здраве Ямбол и околната му са на второ място в Царство България по броя на бежанците спрямо местното население.

Пословичното трудолюбие, въпреки оскъдицата на следвоенния период, ученолюбие и стремежът към знания нарежда тракийци сред най-уважаваните наши съграждани - лекари, адвокати, учители, кметове, общински съветници и др. Тракийци запазили и умножили пословичните български добродетели - скромност, трудолюбие, задружност, любов и пре-

то учреди и провежда (с джеджишно прекъсване заради трагичния инцидент) Националния тракийски християнски събор „Спасов ден“, откри паметник на тракийските бежанци, изграден с помощта на гарители, участва финансово чрез гарения в изграждането на паметници на Капитан Петко Войвода в Стара Загора, Бургас и Киев, на екзарх Антим I, изграждането на храмовете „Св. Георги“ и „Св. св. Константин и Елена“ в Одрин и много други патриотични инициативи за съхраняване на българската духовност и историческата памет. Участва ежегодно в национални и регионални събори, събрания, чествания на национални исторически събития и личности с тракийско потекло, свързани с българските националноосвободителни борби. Организира и провежда посещения и екскурзии до родните места в Турция, Гърция и Македония. Много богат на организационни, социални и културни прояви е годишният план на тракийското дружество. Гордеем се с постиженията и изяви на народния хор „Тракийка“ с художествен ръководител Васил

Хлебаров. Към дружеството има изграден Клуб на жените тракийки и дейността му е богата и разнообразна.

Представители на Ямболската тракийска организация активно участват в тракийските конгреси и в органите на управление на Съюза на тракийските дружества в България, в приемане на международни и национални програми за развитие и интеграция на икономическите, културните и хуманитарните дейности в регионален план - балкански и европейски. Работим в продължение на 5 години по „Стратегия за развитие и интегриране на Тракия в ЕИО“, „Рамково споразумение“ и „Устав на регион Тракия“. Тракийска делегация посети Брюксел и представи в Европейския парламент на най-високо равнище (европейския комисар) проблемите на тракийските бежанци по неизпълнените условия на Ангорския договор от Турция и др.

Целта на тракийското национално движение, част от което е Ямболското тракийско дружество, е да отстоява и реализира девиза „Тракия без граници“, като същевременно активно работи за създаването на еврорегион „Тракия“ в рамките на Европейския съюз.

Като стратегически цели дружество „Тракия“ - Ямбол, определила и е заложило в своя учредителен акт - устава, следните приоритети:

1.Опазване и популяризиране на тракийското културно-историческо наследство и развитие на тракийската духовност.

2.Спазване и защита на човешките и имуществените права на тракийските бежанци и техните потомци.

3.Защита на българщината, българите в чужбина и православието в Ямбол.

Рецидивите от миналото не опорочават дейността на тракийци. Жив е девизът: „Не забравяйте, но не отмъщавайте“, защото народ, който не помни миналото си, не се поучава от хода на историята и е осъден на забравя.

ЕДИНСТВО, РАЗБИРАТЕЛСТВО, ДОВЕРИЕ И МОРАЛ

са ни необходими, за да съхраним и опазим националната си идентичност, националното си достойнство и вяра в перспективата на българския народ и отечеството.

Да ни е честита 115-годишнината от учредяването на най-старото неполитическо сдружение в Ямбол - организацията на тракийските бежанци и техните потомци.

Да си пожелаем много и ползотворна дейност в името на благородната кауза - защита на духовните и материалните блага на оцелелите, оскърбените и онеправдани тракийски бежанци и техните потомци.

Хиляди участваха в „Богородична стъпка“

Голямата награда на кмета на Стара Загора завоюва НЧ „Развитие-1884“, с. Поликраище

Росица РАНЧЕВА

Под патронажа на кмета на Община Стара Загора проф. Светлин Танчев при много голям интерес на 27 август 2011 г. се проведе VI Национален тракийски фолклорен събор „Богородична стъпка“. За показали високи художествени резултати жури с председател проф. Елена Кутева отличи с голямата награда на кмета на Община Стара Загора ансамбъла при НЧ „Развитие-1884“, с. Поликраище, общ. Горна Оряховица. Наградата на Съюза на тракийските дружества в България получи НЧ „Съзнание – 1890“, с. Жълти бряг, общ. Стамболово. Наградата на Тракийско дружество „Одринска епопея“ – Стара Загора, завоюва НЧ „Народни будители – 1925“, с. Аврен, общ. Крумовград. Кметството на Старозагорски минерални

бани връчи по една награда на най-добре представил се състав на трите сцени: НЧ „Просвета – 1949“, с. Оряхово, общ. Любимец; НЧ „Светлина – 1960“, с. Малък девисил, общ. Крумовград, и НЧ „Искра – 1927“, с. Любеново, общ. Раднево.

Зонта клуб – Стара Загора, връчи наградата си за деца на ансамбъл „Загорче“ и неговите солисти Даря Станева и Георги Тодоров. Тракийско младежко гружество „Капитан Петко Войвода“ – Стара Загора, награди НЧ „Пробуда – 1931“, с. Чубра, общ. Сунгурларе. Организаторите връчиха специално изработени plakети „Богородична стъпка“ на 20 най-добре представили се групи и колективи.

Феноменалното в шестата „Богородична стъпка“ е не само в пълния букет от песни, танци и инструментални изпълнения в

продължение на 10 часа на три сцени; не само в показаните костюми на 100-150 години, извадени от бабините сандъци; не само в омаята на чудната природа, а и от разпуснатите души и сърца на всички присъстващи над 4000 участници и още толкова гости в този незабравим празник на българския дух и талант. По цялата шир се виждаха щастливи хора, насядали върху моравите край месалите с пресни позачи и каквото Бог дал; други разучаваха нови песни и стъпки с непознати хора; трети – „чукнали“ си среща от единия край на България до другия, вдигат наздравници със студена бира... Сред драгите гости бяха зам.-кметът на Община Стара Загора Белчо Белчев, председателят на Съюза на тракийските дружества Красимир Преманов и на Тракийско дружество „Одринска

епопея“ Петра Мечева, народните представители Живко Тодоров и г-р Евгений Желев, общински съветници, общественици от региона и страната.

При приветствието от името на общината Белчо Белчев пожела: „Божията майка да закриля всички нас по пътя ни към красотата, обичта и радостта! Нека с вярата си, с песните и с таланта, с добротата си измолим закрила и хубави дни за България!“ Официалния старт даде инж. Станчо Станев, кмет на Старозагорските минерални бани. Той благодари на участниците и гостите във форума, които всъщност правят великолепието на празника. Специална благодарност той отправя и към Петра Мечева – инициатор, вдъхновител и „мотор“ на това уникално събитие. Поради изключителния интерес

и популярност на събора желанието на домакини и организатори е седмото издание да се проведе през следващата година в два дни. Другите съпътстващи събития бяха втори детски пленер, посетен от десетки малки художници, чиито рисунки украсиха парка на Баните. На традиционната вече Улица на занаятите своето народностно изкуство показаха 25 майстори. Отделно от това нашироко се беше разгърнал панаир с всевъзможни стоки.

Феноменът „Богородична стъпка“ се намира на малко повече от километър от центъра на курортното селище. Той е културно-историческо наследство от древните траки. С провеждането на националния тракийски събор той стана достояние на цяла България. Непосредствено до „Стъпката на Божията майка“ по

инициатива на покойния вече Нейчо Нейков се построи параклис „Рождество Богородично“, посещаван от миряни от цялата страна и от чужбина, които търсят лечение на болките и проблемите си. Инициативен комитет от Мариела Габровска, Мария Иванова, Пейчо Пейчев, Янка Койчева, Момка Пейчева предложи на старозагорци да се съберат средства, за да се отлее камбана и да се построи камбанария в пазвите на Средна гора, непосредствено до „Стъпката“. Вместо една отлетите камбани са три. Най-голямата – 60 кг, е дарение от тракийско дружество „Одринска епопея“, другите две – 40 кг и 30 кг, са от дарения на старозагорци. Тъй като не всички присъстващи ще имат възможност да бъдат на осветяването им, те бяха изложени на показ пред първа сцена.

Петра Мечева поздравява участниците и гостите

Камбаните за параклиса „Рождество Богородично“

Участниците и пееха, и танцуваха

Петра Мечева сред приятели и съмишленици

Танцьорите

Кукерите

Петра Мечева със златен медал „Капитан Петко Войвода“

Росица РАНЧЕВА

Красимир Премянов, председател на Съюза на тракийските дружества в България, връчи най-високото отличие на съюза - златен медал „Капитан Петко Войвода“, на Петра Мечева за всеотдайната и общественополезна дейност и отдаденост на мисията на тракийци. Това стана на 27 август 2011 г. при официалното откриване на Шестия национален тракийски фестивал „Богородична стъпка“ на Старозагорските минерални бани.

Красимир Премянов припомни „каква велика жена“ е Петра Мечева в тракийското движение не само в Старозагорска област, а за цяла България, „защото тя намери верен път до душите на хората, за да им внуши тракийската идея като неразделна част от България в тези тежки времена, които преживяваме, в сложните процеси на интеграция на народи и държави в Европейския съюз“.

В един голям списък той припомни част от нейните дела, свързани

със Старозагорския край. През 1994 г. по инициатива на Петра Мечева се провежда за първи път мащабно честване на юбилейната 155-годишнина на тракийския национален герой Капитан Петко Войвода и е осветена тържествено улица, носеща неговото име. През 1999 г. се оформи и създаде парк „Тракия“ като исторически комплекс с три тематично свързани паметника - на Капитана, участвал в революционните борби за освобождението на България и Тракия от турско робство; на Никола Каишев, участник в Илинденско-Преображенското въстание от 1903 г., възстановител на опожарена Стара Загора, основател и първи председател на Старозагорското тракийско дружество; паметник „Огринска епопея“, отразяващ приноса на Стара Загора в обявяването на освободителната Балканска война и участието на VIII Тунджанска дивизия при превземането на Огринската крепост през 1913 г.

През 2006 г. с активното участие на Петра Мечева в Стара Загора

Момент от награждаването

се провежда форум, на който е приета новата стратегия на Съюза на тракийските дружества в България за интеграция на Тракия в рамките на Европейския съюз и изграждането на Еврорегион „Тракия“. Пак по инициатива на тази неуморима българка е направена първата стъпка в осъществяването на тази стратегия - Националният фолклорен събор „Богородична стъпка“.

През 1993 г. в мавзолея-костница „19 юли 1877 г.“ е открита възпоменателна плоча за раззорението на българите от Огринска и Беломорска Тракия и е положена пръст от родните им места. С неиното участие тракийско дружество „Огринска епопея“, на което тя е дългогодишен председател, възстанови паметната плоча на бившата Мъжка гимназия в Стара Загора, а в Горно

Ботево издигна паметник на Димитър Карев, бегалец от Беломорска Тракия, участник в боевете за освобождението на тракийските земи.

Големи са заслугите на г-жа Мечева за възстановяването на двете български църкви „Св. Георги Победоносец“ и „Св. св. Константин и Елена“ в Одрин, както и дарението на трите камбани...

„Ако в България имаше повече хора като Петра

Петра Мечева

Мечева, ние днес щяхме да бъдем на много по-високи върхове“, каза в заключение Красимир Премянов.

При бурни и продължителни аплодисменти и овации хилядите присъстващи на събитието и пожелаха добро здраве, политическо и обществено дълголетие като деец на тракийското движение и нека със своите дела да бъде пример за подражание на младите българи.

Лазар НАЛБАНТОВ

Заговори ли се за Странджа, за странджански народни песни, за майсторско изпълнение на бабната странджанска песен, или както я наричат странджанци на собът, изплува в съзнанието ни образът на Георги Павлов.

Родителите на известния певец са беганци от с. Керациново, Източна Тракия. Те на два пъти напускат и се връщат в родния си край (през 1903 и 1913 г.). Баща му Павел Георгиев е бил поборник в Илинденско-Преображенското въстание в четата на Стоян Камилски с войвода Дико Джелебов. След насилственото им изгонване от Тракия през 1913 г. се установяват във с. Визуца, Малкотърновско. Тук, в дербите на Странджа, в заобикалящата го традиционно-битова среда, Георги Павлов расте, учи и учудващо за ранната си детска възраст живо се интересува от народно-песенната традиция на

родното му село. Прогимназиалното си образование получава в с. Граматиково, а гимназиалното - в Малко Търново и Бургас. И от тогава до края на живота си не се отделя от родната Странджа. Постепенно започва да развива и утвърждава певческото си дарование в богатата песенна съкровищница на Странджа. В своята книга „По пътя на странджанската песен“ Георги Павлов признава:

„От ранно детство се заслушвах, когато възрастните при разни събирания след хапването и веселите разговори запяваха. На мен ми харесваха и мелодиите, и гумите, които се редяха в песните. И често, когато оставах сам, тези мелодии или откъслечни извивки ме преследваха, нахлуваха у мен и аз, без да разбирам дори, затананиквах.“

Тези думи най-точно говорят за таланта и дарбата на Георги Павлов, открояващи го безспорно от другите изпълнители. За отбелязване е, че той

В памет на Георги Павлов

никога не се е стремил към професионално ангажиране с народната песен. Неговите разнообразни професии - учител, директор на Горско-промишлено стопанство в Малко Търново, работник в Окръжния народен съвет на Бургас, началник отдел в предприятиите „Балканстрой“ - му дават възможност години наред да обикаля и опознава Бургаския регион. Той слуша, запаметява, сравнява и утвърждава своя песенен репертоар. Критическият му подход го насочва към най-типичните варианти, за да стане най-верният изпълнител на странджанската народна песен. Незабравими ще останат песните, изпети от него: „Страти на Ангелакъ думаше“, „Сам се е Стоян похвалил“, „Година пусти години“, „Залюбила е Василка“ и много други. Те са образци на рупската етногафска група.

Когато в 1950 г. Филип Кутев прави прослушване в Бургас за набиране на певци за първия фолклорен ансамбъл, той е силно впечатлен от изпълнителските умения и качества на Георги Павлов. На два пъти го кани в София, но безрезултатно. През 1952 г. певецът от Визуца осъществява и първите си 6 записа на народни песни за Българското национално радио.

През май 1960 г. в с.

Граматиново се провежда първият в страната събор на народното творчество - „Странджа пее“. Тук най-ярко изгрява звездата на Георги Павлов и той получава най-голямата награда. Председателят на журито Филип Кутев, проф. Стоян Джуджев, както и изтъкнатите специалисти от тогавашния Институт по музикознание Райна Кацарова, Елена Стоин, Иван Качулев дават най-високата оценка на типичния певец на Хасекията.

От тук насетне започва „победният“ ход на Георги Павлов. На всички местни, регионални и национални събори той неизменно взема първите места. Награден е със златни медали от Националния събор „За прослава на хайдутството“ - 1968 г. в местността Агликина поляна, на Националния събор на народното творчество в Копривищица през 1965 г. и 1971 г. и др. Пее навсякъде - на концерти, преледи, местни панаири и тържества из целия Бургаски регион. За цялостна певческа и обществена дейност през 1986 г. е отличен с орден „Кирил и Методий“ I степен.

Съдбата свързва Георги Павлов с тракийската организация в Бургас още в неговата младост. От 1960 г. той става неин

редовен член и деятел и до последния си дъх остана верен на тракийската кауза и идеал. През 60-те години на XX век е избран за зам.-председател на Бургаската тракийска организация, отговарящ за културно-масовата работа. Георги Павлов е основател на Битовата група към бургаското тракийско дружество „Тракийска песен“, в която участват известни за региона певци и свирачи като Кина Димитрова, Ири-на Танева, Станка Узунова, Калинка Згурова, Нанка Станкова, Сара Попсаов, Иван Вълев, Стефан Чапкънов и др. Тази Битова група Георги Павлов успява да наложи като водеща за Бургаския регион и за страната. Чрез популяризирането на тракийския и странджанския фолклор чувствително издига авторитета на тракийската организация. В нея правят своите първи професионални стъпки редица изтъкнати изпълнители като Златка Ставрева и Кунка Желязкова, които са открития на Георги Павлов. По-късно, през 1965 г., Георги Павлов е сред основателите и първите ръководители на ансамбъл „Странджа“.

След възстановяването на тракийската организация през 1990 г.

ново активно се вписва в нейните редици, участва като изпълнител във всяка проява. От 1997 г. до 2006 г. е в ръководството на тракийско дружество „Екзарх Антим I“ и заедно с председателя г-р Стамат Апостолов работят в изключителен синхрон за развитието и укрепването на тракийското движение.

През 2000 г. Георги Павлов е удостоен със званието почетен гражданин на Малко Търново, на следващата 2001 г. - на Бургас. През август 2002 г. получава престижната награда „Нестинарка“ за цялостно творчество от Международния фолклорен фестивал в Бургас. По случай 100 години от Илинденско-Преображенското въстание през 2003 г. е награден с юбилеен медал. През 2004 г. получава юбилеен златен медал „160 години Капитан Петко Войвода“, а на следващата 2005 г. му е връчена „Златна лира“ от Съюза на композиторите в България.

Исполни на странджанската песен, Орфея на Странджа, майстор на странджанската песен - това са малка част от определенията, които народът е дал на певеца Георги Павлов. Неговото творчество е ненадминат връх в народното песенно-странджанският певец от-

Съединистко съвремие

От стр. 1

Неговият народ показва поразително съчетание между вътрешни акции и дипломатически маневри, предотвратява безредици, не позволява бруталности, спечелва една вероломно наtrapена война и накрая показва тъй рядкото за региона благоразумие, като не иска от победения компенсация, контрибуции и територии. Защо турското население в Източна Румелия не протестира срещу Съединението? Защото то беше вече усетило, че в българските дъве тогавашни държави има повече перспективи за сносен живот, повече модернизъм и повече бъдеще. И най-вече повече толерантност. При най-малък етнорелигиозен вътрешен конфликт през септември 1885 г. динамиката можеше да се насочи към друга посока и с друг резултат. Би било заплашено не само съединисткото дело, но и съдбата на васалната още България.

А малката България уголемява територията си почти двоино, след като губи не повече от 700 жертви на бойното поле. При Сливница, Драгоман, Видин и Брезник българите показват, че не са само орачи, овчари и градинари. Да удвоиш територията си за дъве седмици не е проста работа за когото и да е. Това, с условното изключение от съединението между Влашко и Молдова преди двадесетина години, е поразителен прецедент не само в балканската, но и в европейската история.

Кой „отвън“ можеше тогава да повярва, че можем това? Та самите ние се надявахме в началото това да направи добрата Европа. Колко протестни мемоари, колко почтителни мисии, колко поклони към европейските монарси и министри, колко напъни на комитетите „Единство“!

А Европа си стоеше зад Източна Румелия, пращаше дипломатически представители, приемаше, че има „румелийци“, което си беше чиста, при това коварна измишльотина! Какво ли щеше да стане, ако не бяха пловдивските съединисти, българските патриоти в същинска България, Захари Стоянов и Продан Тишков? Можеше и досега да има митници и паспорти, пунктове по вакарелските възвишения и по софийските книжарници да се появят книги под наслов „превод от румелийски“. Та дори и с езика можеше да стане така, колкото и днес да ни изглежда смехотворно.

Но така са се приемали и други нови езици на Балканите, някои от които ние самите днес признаваме!

Но дълго преди боевете в измислената Източна Румелия ставаше и нещо друго. Българите там надделяваха другите етнически групи с едно тихо културно превъзходство, в което нямаше капка агресия и капка насилие. Това бе тайното разковниче на нашия лесен триумф. Ние побеждавахме без викове и патрони. Нашите училища, нашите читалища, нашето театро, нашите вестници и списания бяха по-модерни и по-привлекателни, отколкото останалите. Българският език можеше да не доминира на пазара, но като обща форма на граждански и битов контакт се налагаше без особена регламентация. Такава предпоставка лежеше в основата на всичките други развития. Източна Румелия, която беше повече европейски устроена, отколкото самото княжество, не бе само поредната област с особено устройство, каквито имаше в Ливан, Сирия, Египет, Корфу и Крит. Тя беше малка Европа в сред руините на Европейска Турция. Половината от нашия елит беше се преселил там, особено след 1881 г. Той твореше там. В Областното събрание - източнорумелийския парламент, българският език бе общата комуникация за политически, граждански и битови контакти. Както постепенно и в съдилищата. Столицата Пловдив окончателно се „побългаряваше“. Най-доброто от българския революционен опит, гарниран с умереност и координация, бе възприето и приложено от съединистките дейци с явната или дискретна помощ от Варна и София.

Имаше и още нещо различно. В Източна Румелия не бяха останали турски гарнизони. Това беше особеност, рядка за балканските провинции на Османската империя. Така Трети март присъстваше явно и демонстративно в съединисткото начинание. Можем само да гадаем какво щеше да се случи, ако там имаше турска войска. Последствията при другите ни обединителни начинания в Македония и Одринско, където положението беше друго, ни напомнят това добре оползотворено удобство. Русия бе резервирана към Съединението заради княз Александър. А все пак нейните пики и шашки изгониха турците не само в Дунавска България, но и от Източна Румелия. Все-

тът заедно със самата Русия започна да ни гледа по различен начин, както с удовлетворение констатира в лично писмо самият Константин Иречек.

Дали всичко това е линейна историческа хроника, завинаги заминала, вкаменена от патината на времето? Ние не можем да въградим миналото днес. Нашето съвремие е толкова различно, че сме предпазливи до съмнение относно „уроците на историята“. Но все пак могат да се открият и видят полезни сходства и паралели. Те са непреходен завет от онези времена. Той ни напомня банализираната дума единство. Не като онази униформеност, която е пагубна за всяко общество. Единството, проявено в Съединението, е преодоляване на лични мотиви в името на едно общобългарско дело. Чувство за реални възможности, усещане за суровите реалности, при които тогава не е било възможно да се повтори в Скопие това, което е осъществено в Пловдив. Това тогавашно презглъщане на пристрастия, дори и на лична неприязън, е рядкост в нашето политическо наследство. Обратно то е най-пагубният негатив в нашето национално-политическо поведение. Много от тогавашните политически дейци не са одобрявали методиката и мащабите на Съединението. Едно е било то за министър-председателя Петко Каравелов, друго е било за председателя на Народното събрание Стефан Стамболов, трето е било за княза, четвърто за Захари Стоянов. Пето е било и за горките пловдивчани, които са разбирали, че няма повече да бъдат столица. Няма да има министърства и дирекции. Но те са искали да има по-голяма България. Там е тяхната благородна жертва.

Когато през юни 1886 г. се събират двата български парламента на общо заседание в София, има и критики. Но не и когато сърбите са чакали да пият „бела кафя“ в София. Това е най-важното, което извличаме от този вечен урок. Защото днес политиката не се индикира с увеличаване на територии. Но всичко останало има давност. Различията, полемиките, противопоставянето са естествено състояние в политиката. Но не и тогава, когато носят обща вреда. Може би съм го казвал някъде и на друго място, но си струва някои исторически проекции да се повтарят!

В. „Труг“

98 години от разорението на тракийските българи

Паметна среща на Орлов връх

Иван ТРИНГОВ

Във връзка с 98-годишнината от разорението на тракийските българи от Беломорска Тракия Регионалният съвет на тракийските дружества-Кърджали, осъществи първата част от една мащабна Програма по отбелязване на 100-годишнината от трагичните събития. Проведе се изнесено заседание на РС на Орлов връх (Коджаеле). Тук е бил бивакуът на тракийската бежанска колона, потеглила от Дедеагач през гр. Фере, местността Курбалъка, Армаганската долина, Орлов връх до Маджарово (с. Ятаджик) на река Арда. В студена нощ тук, на върха, на 29 срещу 30. IX. 1913 г. от изтощение и премръзване намират смъртта си 150 души старци, жени и деца от бежанската колона.

В съответствие с тракийския завет „НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ“ целите на РС са да се проучат пътищата, местата, където са бивакували бежанците, и историческите факти за това време. Тази краеведческа дейност непосредствено кореспондира с възпи-

танието на по-младото поколение от региона и потомците на тракийските българи и с призова на Паусий Хилендарски „Българино, знай своя род и език... своята история“. Прозвучаха стихове, посветени на събитията и местата, маркирали пътя на тракийските бежанци. По изработената за случая скица присъстващите „разиграха“ по-важните моменти и ситуации, съпътствали движението на колоната от 23 септември до 4 октомври 1913 г. от Дедеагач до река Арда.

Съби Атанасов от с. Горно Юруци, Крумовградско - председател на тракийското дружество в селото, сподели данни за събития, предавани от поколения на поколения от предците му, станали преди векове на Орлов връх (Коджаеле) в Момина местност (Къзилер), която носи името си заради 40-те убити девойки, предпочели смъртта пред смяната на християнската вяра. Още личат руините от надгробната им могила и следи от зидове на църква до върха (местността Папаз тепе). На местата бяха написани и монтирани табели, обозначаващи станалите

събития.

Регионалният съвет на СТДБ - Кърджали, реши в навечерието на 100-годишнината от разорението на тракийските българи да се изработи и постави на Орлов връх паметна плоча, а пътят на бежанците от върха до Маджарово да се обозначи по подходящ начин.

Членовете на РС изразиха надежда, че държавната и общинската власт ще подкрепят идеята за рехабилитация на горския път до местността Студената вода край Орлов връх, а околните общини и кметства и тракийски дружества ще се заемат с облагородяване на района, за да стане то място за ежегодно поклонение. Зам.-председателят на Върховния комитет и председател на РС на СТДБ-Кърджали, инж. Яни Янев даде висока оценка за направеното. Той благодари на домакините Генчо Кутелов - председател на ТД - Момчилград, Съби Атанасов и Димитър Антонов - председатели на ТД в с. Горно Юруци и с. Аврен, и на Стоян Георгиев от с. Стражец, осигурили успешната реализация на целите и задачите на заsegанието.

Надгробната могила на 40-те девойки на Орлов връх

Петко ИЛИЕВ

ГЮМЮРДЖИНА

Колко години и дните във тях, часовете, поредна минута отмина, колко ли мъка, потънала в прах, и тъжната песен по една Гюмюрджина.

Останала долу, до Бяло море, заминали всички, насила прогонени. През нивите бягали с голи нозе, рога да запазят и своите спомени.

Оставили стоката, ниви, постели, пендарите, скътани в стари дувари. Без път и без проход към теб са вървели, от нивата тръгнали, майко Българийо.

Вървели са вече пеша и с каруци, през цялото време - слова неотронени. Врагът да не чуе, да не прати войници, а те притаени, човечи подгонени.

Кърмата е свършвала, децата пишели. Плачът заглушавали... В последна прегръдка. Нагоре, на север, към Маказа вървели, назад непогледнали родната къща.

Колко години и дните във тях... Часовете са спрели - стара пружина. Дядо отдавна си тръгна от нас със тъжната песен по една Гюмюрджина.

Добре дошли на Братя Аргирови

Близнаците от знаковия в нашата поп музика гует вече са членове на СТДБ

Братя Аргирови, едни от най-известните български поп изпълнители, чиито хитове „Ненужен“, „До вчера“, „Точно в пет“, „Силвия“, „Пролетна умора“, „От понеделник“, „Сбогом, клас“ (в гует с Росица Кирилова), „Замирисва на море“, „Да чукна на гърво“, „Гот е“ спечелиха през 80-90-те години на миналия век, та и до днес, сърцата на милиони почитатели у нас и по света, вече са членове на Съюза на тракийските дружества в България.

Благовест и Светослав Аргирови са близнаци. Родени са на 23 април 1959 г. в Пловдив. Завършват Музикалната академия „Проф. Панчо Владигеров“ и Академия за музикално и танцово изкуство в Пловдив. Благовест свири на виолончело, а Светослав - на пиано.

Започват да пеят като гует в началото на 80-те години под името „Вега“, но след година се преименуват на гует

Братя Благовест и Светослав Аргирови

„Братя Аргирови“. Между 1983 г.), „Пролетна умора“ (1984 г.), и 1986 г. участват в различни „Да чукна на гърво“ (1986 г.), фестивали в Братислава и „Замириса на море“ (1989 г.) и Дрезден, оглавяват дискокласация в Унгария. След 1989 г. заминават „Най-доброто и най-новото“ (1997). в скандинавските страни. Добре дошли сред нас!

Техни са музикалните албуми „Момиче за двама“ (1983

В. „Тракия“

В памет на Георги Павлов

От стр. 5

изпълнителско изкуство на странджанската фолклорна област. Песните, изпълнени от него, се превърнаха в оригинални музикални образци.

Георги Павлов притежаваше мощен, изравнен в средния регистър глас, богато орнаментиран с типичното рупско вибра-то, с което изгради собствен оригинален стил. Той неизменно се нареди в плеядата от на-родни изпълнители не само на Странджа, но и на България. За странджанци Георги Павлов си остава най-обичаният народен певец, за когото и днес все още казват: „Като бай Георги втори няма, пее ги точно по нашен-ски.“

Георги Павлов напусна този свят на 15 август 2010 година.

Дълбок поклон пред светлата му памет и недостижимия му талант!

Зл. Ставрева, Г. Павлов, г-р Ст. Апостолов

Царски орел загина от токов удар

Царски орел от България е открит, загинал от токов удар на турска територия. Орелът беше маркиран със сателитен преда-вател от БДЗП миналата година. Това е позволило откриването на тялото и причината за смъртта. Последният получен от предава-теля му сигнал е на 25 май 2011 на 7 км северозападно от град Ескишехир в Турция. След това излъчването прекъсва. В края на

август отново се получава сигнал от предавателя и то от същото място, където е последният сиг-нал от 25 май. На 29 август отива полеви екип на мястото, откъдето се получава сигналът, и откриват мъртвата птица под електриче-ски стълб. Това е третият от маркираните общо 19 царски орли и четвъртият намерен, който за-гива от токов удар. Всяка година от токов удар умират десетки

хиляди птици, но когато това се случва на изчезващи видове, за които се полагат специални уси-лия, това е една особено нелепа смърт. Започнало е вече изолиране на електрически стълбове. От началото на юли до края на сеп-тември се провежда обезопасяване на общо около 500 стълба около Елхово и Тополовград, попадащи в „Натура 2000“ зони „Западна Странджа“ и „Сакар“.

Папани КОЗАРЕВА,
бежанка от
Източна Тракия,
експерт на СТДБ и ТНИ

Чрез в. „Тракия“, орган на СТДБ

До кандигат-президентите,
номинирани за изборите през 2011 г.

Отворено писмо

Проблемът за българските имоти в Турция е дългогодишен предмет на преговори в междудържавните отношения на България и Турция.

Правните основания, гарантиращи нашето запазено право на собственост върху имотите ни в Турция, се съдържат в доку-ментите на международното право – в т.ч. и в българо-турските междудържавни договори.

Но извън тези законни договорно-правни основания са създа-вани и лансирани разнообразни нелегитимни противоположни тези, които са в разрез с фактологията и на документите, и на събити-ята, съотносими към проблема.

Именно с помощта на нелегитимни тези:
Първо. Истините за нашите права са опорочени и отричани; това важи особено за имотите на бежанците от Източна Тракия, прогонени между 1912-1925 г.

Второ. Преговорите са системно прекъсвани за продължи-телно време с мотив, че има спорове относно Ангорския договор от 1925 г. Такъв е случаят и с преговорите през 1998 г.

С резолюцията си от май 2008 г. Европейският парламент „... приканва турските власти да засилят диалога по всички дву-странни въпроси... и с България (например по въпроса за правото на собственост на българските тракийски бежанци)“.

В края на същата 2008 г. последва договореност между пре-зидентите на България и Турция да бъде създадена Смесена коми-сия по нерешените въпроси. На нейно заседание от май 2009 г. е договорено да бъде дадено „експертно юридическо тълкувание“ на Ангорския договор. Но отново неизпълнение на договореност. От-ново - застой.

На 8 април 2011 г. Народното събрание реши:
„1. Призовава българското правителство да ускори работата си в рамките на Смесената комисия по нерешените въпроси меж-ду Република България и Република Турция. По имуществените и социалните теми, в т.ч. и тези на тракийските българи, екзархий-ските имоти, паметниците на културата и други.“

За срещата на президентите на България и Турция четем:
„По информация на БГНЕС „президентите на България и Тур-ция Георги Първанов и Абдулла Гюл изтъкнаха необходимостта от актуализиране на смесената комисия“ (в. „Тракия“, бр. 13, 14 юли 2011 г.).

Налице е съпричастност от страна и на парламенти, и на президенти.

Предстоят избори за нов президент на България. В предиш-ните избори кандигат-президентите заявяваха ангажираност с проблема за обезщетенията на тракийските бежанци предимно по въпроса за финансовите задължения на Турция в изпълнение на Ангорския договор от 1925 г. Точният отговор на този въпрос е автентичният текст на втори и трети абзац на член „Г“. Прихо-дите от имотите, които са били секвестрирани, ще бъдат изцяло внесени на техните собственици.

В случай че имотите са заети от заселници или от местни жители, на заинтересованите собственици ще бъде даден един справедлив наем“ (ДВ, бр. 110, 17 август 1926 г.).

Българските граждани имат конституционно право съгласно чл. 41 да търсят и получават информация. Те, особено гласопода-вателите, които са потомци на тракийски бежанци, очакват да научат от изявленията на кандигат-президентите как всеки от тях възнамерява да работи по проблема - включително съобразно с конституционното си правомощие по чл. 92, като „представлява Република България в международните отношения“.

22 август 2011 г.

С уважение:

Папани КОЗАРЕВА

ТРАКИЯ - орган на Съюза на тракийските дружества в България - София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А			Печат: ИК „Илинда“	
Абонирайте се! Каталожен номер 759	Издава: Централното ръководство Историко-политически коментатор: проф. Иван ФИЛЧЕВ Главен редактор: г-р Елена АЛЕКОВА, отговорен редактор: Богдан БОНЕВ e-mail: vesttrakia@abv.bg, stdb_sofia@abv.bg, тел./факс: 02/ 987 57 53	БАНКОВА СМЕТКА СТДБ (за вестника) IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABGSF Банка ДСК ЕАД, клон 1 , ул. „Княз Ал. Батенберг“ - София 1000		
	КОРЕСПОНДЕНТИ: Михаил ЖЕЛЯЗКОВ (Бургас) - 056/86 16 76; Веселина АЛЕКСИЕВА (Варна) – 0888 89 59 27; Наско ТОДОРОВ – 0878 83 39 92; Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) - 076/60 13 67; Бойка БОРАДЖИЕВА (Пловдив) - 032/67 35 18; Михаил МИХАЙЛОВ (Сливен) - 044/62 48 53; Виолета ФИЛИ-ПОВА (Смолян) - 0301/63 008; Златка МИХАЙЛОВА (Хасково) - 038/66 58 22; Маргарита НАЧКОВА (Шумен) - 054/86 99 52; Мария ИВАНОВА (Ямбол) - 046/66 35 40			

Второ издание на „Фисекът пее“

3 септември е . В ранната утрин на площада тека последните приготовления. Музиката звучи и оглася целия междан на Буховци. Гостите и участниците започват да пристигат от Шумен, Градище и Търговище. Малко по-късно идват и гостите от тракийските дружества: „Капитан Петко Войвода“ - Варна, и тракийско дружество - Бело-

слав. Официалните гости са: г-р Красимир Мирев - кмет на Търговище, Димитрина Петкова - зам.-кмет, и други служители от общината. Малко по-късно събора уважи и Мелена Кунева – първият еврокомисар на България и настоящ кандидат-президент. Тук бяха още и председателите на тракийските дружества във Варна - Румяна Вълчева, на

Търговище - Янка Димитрова, и на Шумен - Златко Попчев.

Съборът започна с групово изпълнение на „Ясен месец“ от тракийските дружества на Варна и Белослав. Послеваха приветствия от гостите и домакините. А след това с изпълнение на фолклорна група „Бухларка“ при НЧ „Развитие-1906“ - Буховци, започна същинската част на събо-

ра. И се разнесоха едни песни - да ти е драго на сърцето. Когато Георги Германов захвана „Една е Манда в селото“. Големият площад на селото отесня за хората. Редуваха се песни, рецитали, пак песни и така до края. Тракийско дружество - Ветрино, с много танци и още повече песни разчуства малко и голямо на площада.

Така премина вторият пореден тракийски фолклорен събор „Фисекът пее“ в Буховци, община Търговище. Благодарим на спонсорите: НДСВ - Търговище, Божидар Митов, Рудолф Браун, Община Търговище, Дамян Иванов, ЕМУ - Търговище (Електромонтажно управление) и на всички приятели, които помогнаха това да се случи.

